

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 757/2024
22.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгослав Љубичановић, адвокат из ..., против туженог „Ива процесна опрема“ доо из Аранђеловца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1469/23 од 04.10.2023. године, у седници одржаној 22.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1469/23 од 04.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 364/19 од 20.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати: због делимичног губитка радне способности 1.000.000,00 динара због умањења животне активности 2.000.000,00 динара, због претрпљених физичких болова 1.500.000,00 динара и због претрпљеног страха 2.000.000,00 динара, као и на име накнаде материјалне штете у виду новчане ренте износ од 48.000,00 динара месечно, све са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 445.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1469/23 од 04.10.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и трећем изреке и одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правноснажну пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на које Врховни суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту Дана 09.02.2015. године у Требињу, у Републици Српској, где је тужени обављао послове као извођач радова, приликом обављања послова на које је распоређен тужилац се повредио тако што је пропао кроз грађевинску платформу и том приликом задобио тешку телесну повреду у виду прелома првог слабинског пршљена. Збринут је у болници у Требињу, а затим се лечио у Здравственом центру у Аранђеловцу до 03.03.2015. године. Након тога, тужилац је примао одговарајуће терапије и користио помагала при ходу (штаке и мидер) и лечио се до јуна 2015. године након чега је негирао тегобе и био у субјективно добром здравственом стању, оспособљен да се самостално креће, обавља послове из свакодневног живота и на одговарајућем радном месту. Оценом налаза и мишљења вештака ортопеда утврђено је да је тужилац трпео физичке болове у интензитету и трајању утврђеним налазом вештака, као и да је спорном приликом претрпео тешку телесну повреду због које је дошло до умањења животне активности за 20%. Из налаза вештака неуропсихијатра утврђено је трајање и интензитет страха који је тужилац трпео критичном приликом. Вештачењем од стране вештака медицине рада утврђено је да код тужиоца постоје трајне промене у здравственом стању које су узроковане повредом из 2015. године, а које га онемогућавају да обавља бројне послове, да је тужиочева радна способност умањена за 28,6%, као и да тужилац има и друга обољења која су последица дегенеративних промена и утичу на умањење његове радне способности. Лечење тужиоца окончано је четири месеца после повређивања када су и последице штетног догађаја по стање тужиоца добиле свој коначан и трајан облик, односно јуна месеца 2015. године. Тужилац се након две године (јуна месеца 2017. године) поново јавио лекару због болова у пределу слабинског дела кичме и у току овог лечења, у периоду од јуна 2017. године до маја 2018. године, тужиоцу је дијагностикована дискус хернија на лумбалном (слабинском) делу кичме, али је вештачењем утврђено да се ова болест не може довести у везу са падом на радном месту који је тужилац претрпео у фебруару 2015. године.

Тужбом поднетом 31.12.2018. године тужилац тражи накнаду материјалне и нематеријалне штете због делимичног губитка радне способности, за душевне болове због умањења животне активности, за претрпљене физичке болове, страх и ренту. Тужени је оспорио тужбени захтев и истакао приговор застарелости потраживања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су због застарелости потраживања одбили тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете, сходно члану 376. ЗОО, а тужбени захтев за накнаду материјалне штете јер тужилац није доказао

основаност и висину тражене накнаде, у смислу одребе члана 188 ЗОО у вези члана 228. и 231. ЗПП.

Изјављеном ревизијом, по оцени Врховног суда, неосновано се оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од кад је оштећени дознао за штету и за лице које је штету учинило. Застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе на основу одредбе члана 360. став 1. Закона о облигационим односима.

У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да је потраживање тужиоца застарело. Тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете тужилац заснива на узрочно - последичној вези између повреде на раду задобијене 09.02.2015. године и насталих последица које се огледају у делимичном губитку радне способности, умањењу животне активности и трпљењу болова. Неспорно је утврђено да је тужилац након повређивања збринут у здравственим установама у Требињу и Аранђеловцу ради опоравка и да је лечење трајало до јуна 2015. године до када је примао одговарајуће терапије, након чега је негирао веће тегобе повезане са задобијеном повредом. Како је лечење тужиоца добило свој коначни облик у јуну 2015. године и по ставу овог суда оцена приговора застарелости је правилно утврђена у смислу одредбе члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, јер је протекао рок у оквиру ког је тужилац могао потраживати накнаду за наведене видове претрпљене штете, а да се супротно наводима ревизије рок застарелости не може рачунати од када се тужилац лечио од дискус херније која болест није узрокована повређивањем на радном месту спорном приликом. Наиме, тужилац је након две године од завршеног лечења у јуну 2017. године осетио болове у слабинском делу кичме и током лечења успостављена му је дијагноза дискус хернија на лумбалном (слабинском) делу кичме као последица дегенеративних промена грудне и слабинске кичме и иста није у узрочно-последичној вези са задобијеном повредом на раду у фебруару 2015. године. Такође, иако тужилац указује да је његова радна способност умањена као последица повреде на раду за коју је тужени одговоран, материјална штета се не претпоставља него доказује, а у конкретном случају тужилац није предложио, нити приложио доказе из којих би се могла закључити основаност и висина тражене накнаде како правилно закључују судови. Из ових разлога неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наводима ревизије да тужилац и даље трпи болове, што је утврђено вештачењем, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. За оцену приговора застарелости у смислу одредбе члана 376. Закона о облигационим односима, битна чињеница је када је болест попримила коначан облик, а то је јун 2015. године и од тада тужилац поново обавља послове из свакодневног живота и на одговарајућем радном месту, уз ограничења поводом смањене покретљивости кичменог стуба и препорученог избегавања предугог стајања и ходања, савијања тела према напред и подизања већих терета у једном наврату.

Такође, неосновано се ревизијом оспорава оцена изведених доказа (вештачење), јер се тиме на посредан начин оспорава правилност утврђених чињеница, а што није дозвољен ревизијски разлог сходно члану 407. став 2. ЗПП, па их овај суд није ни

ценио. Осим тога, тужилац у ревизији понавља жалбене наводе о којима се другостепени суд детаљно и јасно изјаснио.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић